

Den almindelige Pris paa Tegning af nye Folkeforsikringer vil derved utvivlsomt stige, og dette vil ogsaa virke hemmende for de ældre Selskaber, idet disses Overskud kommer til at gaa ned.

Paa denne Maade faar Sagen Betydning ogsaa for vort Selskab, idet „Dansk Folkeforsikringsanstalt“ paa Grund af de ved den yderligere forcerede Konkurrence forøgede Anskaffelsesomkostninger ikke vil blive i Stand til at give saa høj Bonus til sine forsikrede som hidtil.

Anstalten har altid anset det for sin Pligt af Hensyn til de forholdsvis høje Præmier, hvormed den ligesom alle andre Folkeforsikrings-selskaber arbejder, at gøre alt muligt for, at saa stor en Del som muligt af de betalte Præmier kommer tilbage til de forsikrede som Bonus.

Udbyttet til Anstaltens Aktionærer er jo et fikseret Beløb, og Bestemmelsen i § 19 vil derfor kunne faa den allerstørste Betydning, om ikke for vor egen økonomiske Stilling, saa for vore forsikrede, der næsten udelukkende ere Smaakaarsfolk.

Efter hvad der er os bekendt, har man heller ikke i noget andet Lands Lovgivning fundet det forsvarligt at gaa blot tilnærmelsesvis saa vidt i at tillade Opførelsen som Aktiv af uafskrevne Anskaffelsesomkostninger som i det foreliggende Lovforslag.

I Henhold til ovenstaaende vilde vi derfor anse det for i høj Grad ønskeligt, om den i den foreslaaede § 19 indeholdte Ret til at regne med fiktive Aktiver paa Selskabernes Aarsopgørelser blev betydeligt indskrænket, og vi finde, at der vilde være Grund til at reducere den foreslaaede Maksimalgrænse af 8 pCt. af Netto-præmierne.

Vi kunne saaledes bemærke, at selv om denne blev nedsat til det halve, altsaa til 4 pCt., vilde Loven dog (jfr. de ovenfor nævnte Beregninger for vort eget Selskabs Vedkommende) paa dette Omraaede blive *mildere* end Lov af 29. Marts 1904.

For øvrigt skulle vi tillade os at udtale som vor Anskuelse, at vi anse det for rimeligt, at Lovgivningen støtter de unge Selskaber ved gennem sine Bestemmelser at hjælpe dem over de første vanskelige Aar, men vi mene paa den anden Side, at det er lige saa nødvendigt, at der fastsættes Regler, hvorved Selskaberne ogsaa understøttes i deres Bestræbelser for at komme bort fra at benytte sig af at opføre uafskrevne Anskaffelsesomkostninger som Aktiv.

At dette Ønske ogsaa deles af Lovforslagets Koncipister, fremgaar klart af den i § 19, sidste Stk., anførte Bestemmelse om Henlæggelse til Sikkerhedsfonden.

Af Hensyn til Livsforsikringsvirksomheden i det hele taget vilde vi finde det heldigt, om man fra Lovgivningens Side enten søgte at begrænse Retten i Henhold til § 19 til kun at gælde et nærmere fastsat Antal Aar af Selskabernes Virksomhed, eller at man valgte at gaa den Vej ikke at tillade Udbetalingen af Bonus, før alle de til Anskaffelse af nye Forsikringer afholdte Udgifter vare fuldt afskrevne.

I Forbindelse hermed tillade vi os angaaende Bestemmelserne om Henlæggelse til Sikkerhedsfonden at bemærke, at vi vilde finde det rimeligt, om Reglerne paa dette Punkt vare forskellige for de Selskaber, der benytte § 19, og for dem, der ikke gøre Anvendelse af samme. Sidstnævnte Selskaber have jo allerede ved at undlade at opføre fiktive Aktiver i deres Regnskaber i Sammenligning med de andre en Ekstra-reserve i Behold, hvorfor det vilde være naturligere, om man stillede mindre strenge Fordringer overfor dem om Henlæggelse til Sikkerhedsfonden.

Sluttelig skulle vi kun til den foreslaaede Ændring af § 24 bemærke, at vi ikke kunne se nogen Grund til, at Forsikringsraadets Medlemmer skulle have lovhjemlet Adgang til Selskabernes Generalforsamlinger.

Forsikringsraadet faar jo paa anden Maade Oplysning om enhver Beslutning, Generalforsamlingen har truffet, og har for øvrigt gennem §§ 13 og 23, næstsidste Stykke, fuld Adgang til at holde sig à jour med, hvad der foregaar i hvert enkelt Selskab.

Ærbødigst

A/S „Dansk Folkeforsikringsanstalt“.

Wilh. Hansen.